

16. Men goßen, han blef så dårad, så säll;
 Likt harpans susning om sommarquäll,
 Så dallrade rösten med ljuflig flang,
 Och ett sam ljud i vinden och vågen sang.
17. Och upp skjuter Necken med drypande hår,
 En gladelig drill på sin harpa han slår,
 Och hafwets tårnor, i wattenblå skrud,
 Rring Drottningen dansa wid strångarnas ljud.
18. Då swällde hans bröst och hjertat det slog,
 Med underlig längtan han andan drog,
 Han skynbar så glad till den låga strand
 Dit Hafsfrun winkar med liljehwit hand.
19. Och floden den syntes så swal och så ljum,
 Så lockande böljornas silfwerstum;
 Han blickar ned i det blånande grund,
 Der boppar sig flara himmelens rund.
20. Då grep honom Trollens wänliga sång,
 Han hoppar i wåsen med swindlande språng:
 Der lindar sig Hafsfrun fast wid hans kropp,
 Och dyker åt botten med hwirflande lopp.
21. Och än mången afton, när himlen är klar
 Och vinden med suckar sin anda drar, —
 Då reser sig hafwets wädliga mō
 Och gungar i vågen allt öfwer den sjö.
22. Den blefnade goßen hon bär på sin arm,
 Och trycker hans hamn till sin trolösa barm:
 Då quider från strandens ruiner en låt;
 Den fallas den arma Mathildas gråt.

Säljes i Bruzelii Bollådor för 1 R. W:ko.

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1827.

1. Och wattenet forskade allt mer;
 Men fiskarn wid dess swell
 Såg lugn och nöjd på kroken ner
 Och war i själn så kall.
 Men hur han lyfnade och såg
 Ned i den mörka flod,
 En quinna på dess blanka wäg
 Framför hans öga stod.
2. Dess röst flang ljust som westans sus;
 „Hwi lockar mina små
 „Du opp i ett bedrägligt ljus
 „En neslig ödd att få?
 „D, wiste du på hafwets grund
 „Hur fisken lycklig är,
 „Så stege du dit ner på stund,
 „Och fick din hellsa der.
3. „Se sol och måne sjunka ner
 „I vågens hulda famn,
 „Och skönare du återser
 „Dess tårbestänkta hamn.
 „Se himlens blåa wida rymd
 „I hafwet spegla sig.
 „Den endast af din bild blir skymd
 „Som tyckes winka dig.“
4. Och vågen rullade med fart
 Och fuktad blef hans fot;
 Då swällde hjertat underbart
 En anad fröjd emot.
 Och quinnans röst den war så len;
 Åh! snart war han förledd:
 Halft drogs han ner, halft sjönk han hän
 Och blef ej mera sedd.

Hafs-Frun.

1. På Weners strand, bland flippor och röd,
Det står en Borg sedan hedenhöd:
De remnade tornen skymta så grå,
Och lyfta sin hjässa till himmelens blå.
2. Nu öde står borgen med wallar och torn,
Der står ej måltaren mer i sitt horn,
Och guldsmidde småsvenner hwimla ej mer
I dånande hvalfven upp och ner.
3. Ej Riddersmän bryta der mera sin lans,
Och swinga med dejliga tårnor i dans;
Lyftgubbar bewaka den ensliga gård,
Och hålla om natten om skatterna wård.
4. En Riddare bål, så Röniskan lär,
I fordom tima gästade här;
I bullrande samquäm, bland rågade frus,
Den wäldige lefde i sus och i dus.
5. I striden han wann både gods och guld,
Af kärleken sist en maka så huld;
Mathilda den fagra, så war hennes namn;
Snart flöt hon en son i sin kärliga famn.
6. Och piltén han war så fager om kind,
Och yster, som skogens lefande kind,
I tuft och åra han fostrades opp,
Det blommande parets blommande hopp.
7. En afton om wären, på enslig strand,
Han plockade rosor, med spejande hand;
Af Necke-Liljor en krona han ladt,
Att smygga i älskade Modrens flöt.

8. Då reser sig hafwets wädliga mö,
Och gungar i wägen allt öfwer den sjö:
Strax bbljorna mildra sin jublande dans
Och gömma i wäsen de fjälliga swans.
9. Och widundret war intill midjan burt,
På annat lyfte ett smycke så rort,
Och guldgula håret fring skullran flöt
I lockar ned på de mjällhwita flöt.
10. Det håret hon redde med gyllene kam,
Då mot stranden hon leende närmare sam;
Som månans skimmer på nyfallen snö,
Så blänkte de barm mot den speglande sjö.
11. Med undran stod goßen och såg deruppå:
Han blygdes och råddes, men kunde ej gå;
Dock blöddet i ådran snabbare rann
Och högt på den rundade kinden brann.
12. „Kom, kom, sköna goße!“ — så Tuserskan
quad —
„Och frukta dig ej för en Jungfru i bad!
Se här, hwilka muslor jag plockade nyf;
Dem ger jag dig gerna, men blott för en kyf!
13. Kom, kom, söta Goße, och war intet rådd!
Hos mig får du hwila på swandunsbådd,
Du saktelig waggas i slummer så söt,
Och somnar och wäcks wid en Jungfrus flöt.
14. Der nere jag bor i ett flott, så grant,
Af rödaste guld och klar diamant,
Med flätade waggas af brosig corall
Och golf af albast och taf af fristall.
15. Och lyfter dig åka med flygande spann,
På snäckor af sölf skall du gunga, försann!
De wingade fålar med perlbänd du styr,
Och lätt öfwer bbljornas rygg med dem flyr“.